

de kongelige Collegier, skulle først leveres til vedkommende Dyrighed, paa det dens Erklæring kunde tegnes paa Memorialerne. Og i § 3 af samme Forordning bestemmes det, at „Ansøgningerne derefter med saadan Paategning skulle tilbageleveres vedkommende Supplikanter til Befordring.“ Jeg søger nu ved mit Lovforslag at bringe Erklæringsvæsenet tilbage igjen i den Stand, hvori det kom ifølge denne Forordning af 1771. Den Mand, som stod i Spidsen for Regjeringen, da denne Lov udkom, var, som bekendt, besjælet af en folkelig og liberal Aand, der gik igjennem samtlige Bestemmelser, som i hans Tid udkom, og det var vistnok til Skade for Danmarks fremtidige Udvikling, at han ved Hof-Kabaler og Forræderie saa tidligt blev berøvet Fædrelandet; men det Ministerium, som afløste ham, det saakaldte Guldbergske, søgte jo, som bekendt, saavidt muligt at udslætte Sporene af, hvad denne Mand havde foretaget sig med Hensyn til Landets Anliggender; idetmindste troer jeg, at det fremgaaer af, hvad der skete dengang, at hans Foranstaltninger skulde, for at blive bibeholdt af det Guldbergske Ministerium, have en overveienende Gavnlighed, saaledes, at man ikke godt kunde kuldkaste dem igjen. Denne Bestemmelse om DyrighedsErklæringens Afgivelse, og Afgivelse uden Forsøgling til Supplikanter vedblev imidlertid at være gjældende under hele det Guldbergske Ministerium, hvad jeg netop anfører og lægger Vægt paa, fordi jeg troer, at det er et Beviis for, at der ikke er den allermindste Betænkelighed ved, at Saadant slunder Sted. Derimod udkom under 30te Septbr. 1785 en Placat, hvori det hedder, at Forfkrifterne om saadanne Erklæringers Afgivelse af Dyrighederne paa indgivne Ansøgninger bleve i Almindelighed ikke efterlevede, og der siges, at det maaskee var, fordi det var bestemt, at de skulle, naar Erklæringerne ere givne, levere dem tilbage til Supplikanterne. Maaskee, — siges det udtrykkeligt er det derfor, og paa Grund af dette maaskee, den eneste Grund der anføres, bestemmes det i denne Placat af 1785, at Memorialerne i Eftertiden blive at tilbagelevere Supplikanterne forsegledede.

Det var altsaa paa en løs Formodning om Grunden til, at Ansøgninger indkom uden Dyr-

ighedens Erklæring, at man gjorde denne efter min Formening høist mislige Forandring i den tidligere Lovgivning. Nu fremgaaer det imidlertid af Cancellircircularen af 3die Mai 1800, altsaa omtrent 15 Aar efter at dette Collegium havde havt en saa uheldig Mening, at hiin Formodning havde været aldeles ugrundet, idet det deri siges, at Collegiet maatte bringe hiin Bestemmelse om Erklæringers Afgivelse paany i Erindring, da der dagligen erfarede, at den ikke overholdtes. Altsaa, uagtet man havde søgt at faae Erklæringerne afgivne ved i Aaret 1785 at bestemme, at de skulle afgives forsegledede, havde man dog i Aaret 1800 endnu ikke bragt det saavidt, at saadanne Erklæringer indkom. Den hele Bestemmelse om Erklæringernes Tilbagelevering under Forsøgling var altsaa ene bygget paa en aldeles løs Formodning, der senere viste sig at være en aldeles urigtig Formodning. Imidlertid stod den der nu, og saaledes gif Aarene hen til 1820, da vilde Regjeringen udgive en fuldstændig Anordning om Ansøgningers Affattelse og Indgivelse, og det kom da naturligt ogsaa under Overveielse, hvorvidt denne Bestemmelse om Embedserklæringers forsegledede Tilbagelevering skulde beholdes, og det hedder i denne Henseende i Collegialtiddenden, som meddeler Motiverne til den Anordning, som udkom under 15de Decbr. 1820 om Klagers og Ansøgningers Affattelse og Indgivelse, at Collegiet fandt dette Punkt at være af største Bigtighed. Det er altsaa et Punkt, der særligt har tildraget sig Collegiets Opmærksomhed, da Collegiet har anseet det for at være af største Bigtighed, og det bemærkes fremdeles, at det har givet Anledning til meget ulige Domme, saa hedder det: „Vistnok er der meget, der taler for, at Erklæringerne burde meddeles de Paagjældende, hvis Belfærd kan beroe paa Sagens fuldstændige Oplysning. Dette sagde Cancelliet 1820. Det beholdt imidlertid alligevel Bestemmelsen om Erklæringernes forsegledede Tilbagelevering i den nævnte Anordning af 15 Decbr. 1820, og det er denne Anordning, som endnu bestaaer. Imidlertid er dette en Befaling, som jeg